

Isus Cristos,
Regele Universului
Adoratie pentru tinerii

CÂNTEC: *Isuse tu ne-ai chemat...*

Pr. Dragi tineri, suntem aici în fața prezenței euharistice. Niciunul dintre noi nu este astăzi aici din întâmplare. Suntem aici, acum, astăzi și nu în altă zi pentru că timpul de acum, timpul prezent, este cel mai important. Nu trebuie să așteptăm un alt timp. Trebuie doar să știm cum să fructificăm orice clipă a existenței noastre. Să valorificăm timpul nostru, căci împărăția lui Dumnezeu este aproape.

Așadar, aflându-ne ingenuncheați în fața unui tabernacol ce ne vorbește despre un om care pare să nu aibă nimic în comun cu regalitatea, să ne dispunem acum sufletele pentru a interioriza mesajul acestei solemnități. NU ca pe *happy end* al unui film de la Hollywood, poziționat strategic la sfârșitul anului liturgic, ci ca pe o evaluare și o încununare a vieții de credință trăite și în acest an.

Am adus astăzi aici cu noi, Doamne, sufletele noastre julate și prăfuite de atâtea căderi, gândurile și problemele care ne frământă și refuză să rămână la ușa bisericii, inimile noastre, care mai frânt, care mai neîmplinite, mai dezamăgite, idealurile noastre tinere, motivațiile noastre șubrede și febrile pentru a ți le așterne la picioare. Tu, ca rege, care ne cunoști pe fiecare în parte, atingându-le și binecuvântându-le ca pe niște daruri, să ne transformi existența.

Rămânem, așadar, ingenuncheați înaintea ta, într-o tăcere prelungită, cerându-ți să ni-l trimiți pe Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să ne rugăm și să te descoperim în simplitatea inimii.

Pr. *Tatăl nostru..., Bucură-te, Marie..., Slavă Tatălui...*

**Scurt moment de tăcere....*

TÂNĂR 1

Identitatea unui rege

Cât timp persistă amintirile plăcute despre un om bun? Cât timp persistă amintirile plăcute despre un om obișnuit? Dar despre un rege? E drept că în zilele noastre s-a redus numărul regilor care să ne guverneze politic și social, însă a crescut numărul celor care ne înrobesc înșelător sufletele. Dacă primii rămân cel puțin atestați istoric, cei din urmă lasă cel mult un gust amar.

Vom propune acum spre reflecție o antiteză, puțin improprie, între primii regi ai Israelului și persoana lui Cristos... O progresie spirituală ca înțelegere a regalității lui Isus...

Saul, David și Solomon sunt cei trei mari regi pe care i-a avut Regatul lui Israel. Direct investiți în funcție de Dumnezeu (aleși și unși de către un reprezentant al său), ei devin mijlocitori între Dumnezeu și oameni. Ei nu numai că trebuie să le asigure oamenilor dreptatea, biruința și pacea, dar și toate binecuvântările divine; inclusiv rodnicia pământului, a oamenilor și animalelor sosesc prin mijlocirea lor.

Regele Saul, primul rege al poporului israelit, este uns de Samuel, lăsând viața tihnită de păstor de măgărițe pentru una de conducător de oști și neamuri. În ciuda modestiei și a împotrivirii sale, frumosul Saul va deveni rege: un conducător carismatic, călăuzit de Duhul lui Iahve și care conduce războiul sfânt. Saul avea un singur atribut dintre cele care vor intra în portretul-robot al regelui ideal (mandatar ceresc, înțelept profet, poet, conducător militar, mare preot, perfecțiune fizică etc.): era „tânăr și frumos, mai frumos decât oricare din copiii lui Israel. Și-i întrecea pe toți în înălțime de la umăr în sus”. Și mai era și un mare conducător militar, ceea ce-i îngrijora pe preoți și pe profeți.

Se întrunesc oare aceste trăsături de rege și în Isus?

El, care „nu avea nici chip, nici frumusețe, om al durerilor, obișnuit cu suferința”, nu a purtat războaie cu sabia, dar a învins păcatul, moartea, nu a fost un bun conducător militar, dar aduna în jurul lui mulțimi în care „numai bărbați erau la circa 5.000”.

Regele David, cel de-al doilea ocupant al tronului Israelului, este unul dintre cei mai apreciați oameni din istorie. Remarcabil om de stat, talentat comandant de oști și strălucit diplomat, David schițează structurile organizatorice ale noului stat centralizat. El începe pregătirile de construcție a Templului, care va fi înălțat de fiul și succesorul său, Solomon, iar ca muzician și poet talentat, scrie cei mai frumoși psalmi adresați lui Dumnezeu.

Isus nu ducea lupte de cucerire pentru a-și extinde puterea, ci trecea din cetate în cetate pentru a extinde vestea cea bună. Nu exercita autoritatea de conducător, ci lăsa mereu libertatea de a alege... „DACA vrea cineva să vină după mine...” Nu a scris psalmi, dar ne-a învățat cea mai frumoasă rugăciune, nu a promulgat noi legi, dar a rezumat toate constituțiile din lume la o singură lege - cea a iubirii... Nu a schițat niciun plan al vreunei construcții mărețe, dar ne-a trasat drumul care duce la Casa Tatălui...

Regele Solomon, al treilea rege al Israelului, după tatăl său, David, și regele Saul, a fost faimos pentru înțelepciune și apreciat pentru construcția Templului lui Dumnezeu. Combinația dintre diplomația pe plan internațional și dezvoltarea internă a reușit să creeze bogăție și siguranță fără precedent în Israel pe timpul domniei lui. Bogăția lui a fost egalată de înțelepciunea sa faimoasă pentru care era căutat, o mare varietate de poezii și opere de înțelepciune fiindu-i atribuite (*Cântarea Cântărilor, Proverbele și Ecleeziastul*).

Isus, ca rege, nu trăia în bogăția unui palat ca al lui Solomon... „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; dar Fiul Omului n-are

unde să-și plece capul”. Singurul palat în care el și-ar dori să stea este cel al inimilor noastre... El nu a uimit prin opere mărețe lirice sau de artă, dar a scris cea mai frumoasă operă de iubire pe lemnul crucii... El nu a plecat din această lume lăsând doar amintirea faptelor sale, ci a rămas cu noi.

**Scurt moment de tăcere....*

TÂNĂR 2.

Interiorizare:

Ce rege poate fi deci Isus? Un rege atipic, regalitatea lui este de alt ordin decât cel al lumii politice...

Dar oare inima noastră are nevoie de doctrine politice pentru a-1 declara pe Isus rege al nostru?

Mai avem noi oare nevoie de dovezi mai mari decât cea de pe cruce? Avem regi ai muzicii, regi ai modei, regi ai bucătăriei, regi în materie de mașini, dar avem oare rege peste liniștea noastră interioară?

Ce rege ne guvernează nouă viața? Banul? Puterea? Bogăția? Inteligența?

Poate că Isus nu este printre cei mai admirați oameni din istorie, așa cum sunt Saul, David, Solomon (ba chiar cel mai controversat dintre toți), însă este singurul rege care s-a coborât de pe tronul său și a trăit în sărăcie și nevoi pentru a micșora distanța ierarhică...

Acceptăm noi un rege apropiat de noi, sau ne mulțumește relația distantă dintre conducător și supus?

Ajută-ne, Doamne, să te descoperim ca rege în viața noastră și să trăim împărăția cerului încă de pe pământ, prin legea supremă a iubirii tale...

Îți mulțumim că ai ales și acceptat să fii un rege sărac, pentru a ne învăța modestia.

Învăță-ne să nu privim crucea pe care o avem de purtat ca pe un obiect de tortură, ci, așa cum ai privit-o tu, ca pe un tron care înalță spre Dumnezeu.

Pr. *Tatăl nostru..., Bucură-te, Marie..., Slavă Tatălui...*

**Scurt moment de tăcere....*

CÂNTEC: *Noi suntem speranța lumii...*

TÂNĂR 3

„Tu ești regele iudeilor?”

În acel timp, Pilat l-a întrebat pe Isus: „Tu ești regele iudeilor?” Isus i-a răspuns: „De la tine însuși spui aceasta sau alții ți-au spus-o despre mine?” Pilat i-a răspuns: „Sunt eu iudeu? Poporul tău și arhieriei te-au dat pe mâna mea. Ce-ai făcut?” Isus a răspuns: „împărăția mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția mea ar fi din lumea aceasta, oamenii mei s-ar fi luptat, ca să nu fiu dat pe mâna iudeilor. Dar împărăția mea nu este aici”. Pilat l-a întrebat din nou: „Așadar, tu ești rege?” Isus i-a răspuns: „Da, sunt rege! Eu pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie despre adevăr; oricine iubește adevărul ascultă glasul meu”.

Solemnitatea lui Cristos Rege poate fi o oportunitate de a aprofunda un adevăr esențial al credinței noastre și de a reevalua conținutul acestei regalității, în contextul relației om - Biserică, om - spiritualitate. Cristos este rege pentru a crea din noi un popor regal, liber față de orice formă a sclaviei omului, pentru a consolida acest

popor, pentru a ne descoperi noi resurse, pentru a ne îmbogăți purificându-ne, înălțându-ne...

În ultima duminică a anului liturgic, suntem invitați să-l celebrăm pe Isus ca rege. Concluzia întregii istorii va fi împărăția veșnică și definitivă a lui Cristos.

În pasajul evanghelic, Isus se află într-o situație umilitoare, aceea de acuzat în fața puterii romane. El a fost arestat, legat, insultat, acuzat și prezentat lui Pilat ca unul care aspiră la puterea politică, în calitate de așa-zis rege al evreilor.

Aceasta este o situație foarte ciudată, scandaloasă, dar care se repetă de multe ori în istoria omenirii.

Oamenii foarte generoși, care se angajează în a face binele altora, de multe ori sunt criticați și acuzați, ba chiar condamnați, interpretându-li-se eronat volunta riatul. Însă de câte ori nu l-am așezat și noi pe Dumnezeu în fața judecății noastre, acuzându-l și condamându-l pe nedrept...

„Împărăția mea nu este din lumea aceasta”. Este clar că Isus nu are nicio ambiție politică. După înmulțirea pâinilor, oamenii, entuziasmați de minunea înfăptuită, au vrut să îl facă împărat, pentru ca el să răstoarne puterea romană în Palestina și, prin urmare, să stabilească un nou regat politic și acesta să fie considerat ca împărăția lui Dumnezeu.

Dar Isus știa că împărăția lui Dumnezeu este de natură diferită, nu se poate baza pe arme și violență. Atunci el s-a retras pe munte, să se roage singur, lăsând mulțimea dezamăgită.

Acum, în fața lui Pilat, se constată că, în Ghetsemani, ucenicii săi nu au luptat toți înverșunați, așa cum fac gărzile de corp a unui Vip pentru a-l apăra, pentru ca el să nu fie prins, dar Isus clarifică situația: „Dacă ar fi împărăția mea din lumea aceasta, slujitorii mei s-ar fi luptat ca eu să nu fiu predat pe mâna iudeilor”.

Vedem totuși în Evanghelie că până și ucenicii se așteptau la o altfel de domnie a lui Isus pe pământ, stabilită și apărată cu arma. În Ghetsemani, Petru a scos sabia de teamă și a început lupta, dar Isus îl oprește.

El nu a dorit să fie apărut cu arme, ci să împlinească voia Tatălui, stabilind împărăția divină, nu prin forța armelor, ci prin intermediul celei mai mari generozități, prin darul vieții sale.

Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție complet diferită de cea pământească, politică.

Surprins de ceea ce spune Isus, Pilat conchide: „Deci, ești un rege?”

Un rege de un alt tip, totuși un rege. Isus răspunde afirmativ: „Tu spui că eu sunt un rege”, lăsându-i astfel lui Pilat libertatea de a infirma sau confirma regalitatea sa.

Puterea politică nu este singurul tip de putere, ne arată Dumnezeu astăzi. Există o putere mult mai valoroasă și mai mare, care nu se realizează prin mijloace sociale sau politice. Isus pentru asta a venit în lume.

Să ne arate că se poate domni cu puterea iubirii.

**Scurt moment de tăcere....*

TÂNĂR 5

Interiorizare:

Să ne întrebăm acum: dacă Isus ar fi pus astăzi în fața noastră, l-am recunoaște ca rege al nostru? Sau am fi revoltați de prezența lui care atentează la prezența celorlalți regi pe care îi avem?

Dacă el este regele meu, care ar fi ritualul încoronării lui ca rege peste sufletul meu? Ce-i pun pe cap drept coroană? îi împing tot mai adânc spinii în cap sau îi aduc cununi de lauri și de mulțumire pentru tot ce face pentru mine?

Îl îmbrac în haina de purpură a indiferenței, așa cum au făcut soldații, sau cu credința și dragostea mea?

Îi ofer eu oare tronul inimii mele sau îl urc pe crucea păcatelor mele? Ajută-ne, Doamne, să te mărturisim ca rege al sufletelor noastre, iar ele să devină cetăți cucerite și locuite de tine.

Iartă-ne pentru atâtea momente în care punem la îndoială regalitatea ta, cerându-ți dovezi așa cum a făcut și Satana în pustiu, ispitindu-te („Căci el va porunci îngerilor săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră”), sau ca oamenii de sub cruce care te batjocureau...

Invață-ne regulile Jocului vieții”, pentru ca, în mutările noastre, să nu fim surprinși de vreun „șah mat” care să-ți blocheze ție, ca rege al nostru, mișcările ce ne-ar salva.

Pr. *Tatăl nostru..., Bucură-te, Marie..., Slavă Tatălui...*

**Scurt moment de tăcere....*

CÂNTEC: *Ți-am greșit de atâtea ori*

TÂNĂR 6

Semnele regalității lui Cristos

- *Ieslea cu paie:* Un rege din această lume are un tron; primul tron al lui Isus a fost o iesle. Isuse, ai început să te arăți ca rege printre cei din urmă, dar lăsându-te contemplat într-o iesle săracă, poate că voiai și să ne faci să înțelegem, chiar mai înainte de a fi capabil să vorbești, că te vei face hrană pentru noi.

- *Copiii:* Suveranilor acestei lumi le place să se înconjoare de consilieri isteți și adulatori. „Adevăr vă spun, dacă nu vă veți converti

și nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor”. Iată consilierii și supușii de care îi plăcea lui Isus să fie înconjurat, iată modelele pentru intrarea în împărăția cerurilor.

- *Un lighean și un ștergar*: Isus este un rege care „nu a considerat un beneficiu propriu egalitatea sa cu Dumnezeu”, ci și-a arătat măreția „luând firea sclavului”. El a spălat picioarele ucenicilor, arătând că nu este un rege ce dorește a fi slujit, ci care slujește, oferindu-ne cel mai frumos exemplu de urmat.

- *Un toiag de păstor (din trestie)*: Un sceptru regal este greu și puțin manevrabil pentru un rege-păstor. Iată sceptrul preferat de Isus, folositor în căutarea anevoioasă a fraților rătăciți, singurul sceptru primit din partea noastră, a oamenilor, în torturile pătimirii sale.

- *Coroana de spini*: Coroana este simbolul cel mai înalt al regalității. Medaliile și ornamentele care împodobesc uniforme militare, aurul și pietrele prețioase care împodobesc coroanele regilor din această lume constituie simbolurile unei întreceri în a arăta cu mândrie propria condiție de dominare. Nu și pentru tine, Isuse. Tu ești un rege care ai lăsat să fie împodobit trupul tău cu răni și capul tău cu spini. Tu ești un rege care „s-a umilit pe sine, făcându-se ascultător până la moarte, și încă moartea pe cruce”, deoarece nu ai venit pentru a te face admirat... ci pentru a sluji.

- *Crucea*: Iată ultimul tău tron pământesc, rege ascultător - un tron de lemn și cuie. Iată catedrala ta cea mai înaltă, învățătorul bun - cea a durerii. Semn al ascultării totale a voinței Tatălui și al iubirii necondiționate față de frați.

- *Giulgiul*: Părăsit, gol, în mormânt, reprezintă ultimul vâl care ascunde regalitatea ta mesianică de ochii noștri, dar reprezintă și victoria asupra ultimului dușman pe care l-ai învins: moartea.

Se găsesc oare și în mine semne ale regalității lui Cristos?

Poate vreau să fiu chiar eu iesle de paie... Să sălășluiască adânc în mine... Poate coroana... însă nu de spini... Poate vreo năframă pe care să-și lase impregnat chipul regal... Sau poate vreau să înlocuiesc crucea cu inima mea...

Pr. *Tatăl nostru..., Bucură-te, Marie..., Slavă Tatălui...*

**Scurt moment de tăcere....*

CÂNTEC: *Tu ești viața noastră...*

TÂNĂR 7

Îl vrem pe Cristos ca REGE?

Am vrea noi, cei adunați aici, ca Isus Cristos să domnească pe pământ și în inima noastră? Prin ce am manifestat noi, în viața noastră, măcar o dată că ne dorim acest lucru?

Nu-l vrem suficient rege și nu facem nimic în acest sens pentru că nu-l cunoaștem. Nu știm cine este. De cele mai multe ori, avem idei preconcepute despre el și poruncile lui, el și fericirile lui, el și Biserica lui... „Nu, spun unii, e de neconceput”. „Treziți-vă, strigă alții, suntem în mileniul trei. S-a dus creștinismul, singura religie e cea a bunului-plac și a libertății!” Dar oare Cristos e împotriva libertății? Prin ce ne îngrădește Cristos libertatea?

Oare prin faptul că ne cere adevărul, adică să fim sinceri? Nu sinceritate căutăm cu toții? Este cineva care iubește să fie mințit?

Oare prin faptul că ne cere să ne iubim unii pe alții? Dar nu asta sperăm și pentru asta luptăm? Este ceva mai de preț și mai căutat decât iubirea?

Așadar, prin ce sau cum ne-ar încurca Cristos?! Să ne întrebăm... Să ne lămurim astăzi de ce nu-l vrem rege!

Dacă l-am cunoaște, de aici, din biserică, am ieși cu toții pe străzi, am merge în fața primăriei, la facultate, în fața parlamentului, a președinției, l-am cere ca rege: el și numai el să domnească și să conducă.

Dar nu, nu acolo trebuie să mergem, ci acasă la noi, acolo vrea Cristos să fie încoronat prima dată, în familia noastră. Dacă cucerește familiile, apoi va cuceri și orașul și țara și omenirea întreagă. Dar și asta poate fi uneori prea mult, pentru că și în casele noastre rămân unii care nu-l vor: poate mama sau tata, fratele sau sora, verișorii, soțul, soția etc. Nu-l vor pentru că ei au un alt rege.

Atunci, ce-i de făcut? Nimic mai mult decât să-l încoronăm, pentru început, rege peste inima noastră... De acolo începe încoronarea! Și am face acest pas, dacă l-am cunoaște mai bine? Atunci, ca să-l cunoaștem mai bine pe rege, să ne îndreptăm privirile spre tâlharii răstigniți împreună cu el. Tâlharii care-l înconjoară pe Isus - regele ce domnește de la înălțimea crucii. Ei reprezintă întreaga omenire aflată sub domnia lui Cristos: cei buni și cei răi, iubitorii de dreptate și făptuitorii de fărădelege, cei mântuiți și cei osândiți. Toți sunt acolo. Ce putem învăța din această imagine? Privind tâlharul „fără credință”, ne putem da seama că moartea nu-i face pe oameni mai buni! Nu-i schimbă automat. Nenorocirea nu e întotdeauna punct de convertire și de rugăciune, ci deseori este motiv de batjocură și înjurături. Nu e suficient să suferi ca să devii altul, să fii mai bun.

Mai mult, nu e suficient să fii lângă Cristos o oră sau trei, ca să te mântuiești! Și aici poate e cel mai bine să ne analizăm personal: nu e suficient să stai lângă Cristos o oră, duminica (și, din păcate, se vede cum stăm uneori în biserică, ca pe cruce: grăbiți și chinuiți, cu chipul atât de contorsionat de parcă am fi răstigniți), ca să ai pretenția mântuirii!

Dar avem și lecția tâlharului convertit: forța ca, în cea mai cumplită suferință, să te gândești la altul și să-l consolezi. E ceva divin să găsești în agonie un cuvânt, bun pentru cel care suferă în vecinătatea ta! Lecția sa e lecția unei vorbe bune. Ce învățăm? în suferință, să privim spre ceilalți care suferă mai mult decât noi. Indiferent cât suferim, undeva se află cineva care suferă mai mult.

Învățăm de la același tâlhar bun să nu spunem niciodată că nu avem nimic de dăruit: oricine are la îndemână măcar o vorbă bună! Iar răsplata pe care a primit-o ne arată tuturor că Domnul, regele, răsplătește îmbelșugat, boierește, cu har peste har, imediat, „astăzi”! Dacă vrem să domnească Cristos în viața noastră, trebuie să începem prin a ne comporta ca niște prieteni ai săi: buni față de ceilalți, dispuși să ascultăm și să iertăm, dispuși să oferim măcar o vorbă bună.

Pr. *Tatăl nostru..., Bucură-te, Marie..., Slavă Tatălui...*

**Scurt moment de tăcere....*

CÂNTEC: *Dacă ești nefericit...*

TÂNĂR 8

Regele meu

Biblia spune că regele meu este regele evreilor, regele lui Israel, regele dreptății, regele veacurilor, regele cerurilor, regele gloriei, regele regilor și Domnul Domnilor.

El este regele meu.

Mă întreb dacă îl cunoști!

Regele meu e suveran

Nimeni nu poate măsura dragostea lui nemărginită.

Este necurmat de puternic, statornic pe vecie, pe deplin sincer

E nemărginit în har, domnește cu putere, imparțial de milos,
Îl cunoașteți?

El este cel mai mare fenomen care a trecut vreodată
orizontul acestei lumi.

Este Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul păcătosului.

Punctul central al civilizației.

Este de neegalat. Fără precedent

Cea mai înaltă idee din literatură.

Cea mai mare personalitate în filozofie.

Este doctrina fundamentală a teologiei adevărate.

E singurul calificat să fie mântuitor autosuficient.

Mă întreb dacă îl cunoști astăzi.

El dă tărie celui slab. E aproape și mântuiește.

El simpatizează și salvează,

Întărește și susține. Păzește și conduce

Vindecă bolnavii. Curăță lepra.

Iartă păcătoșii. Șterge datoriile.

Eliberează captivii. Apără pe cei slabi.

Binecuvântează tinerii.

Slujește celui nefericit. Are grijă de cei bătrâni.

Răsplătește pe cei conștiincioși.

Dă frumusețe celor smeriți.

Mă întreb dacă îl cunoști.

Este cheia cunoașterii. Izvorul înțelepciunii.

Ușa către eliberare.

Cărarea către pace.

Drumul sfințeniei și poarta către glorie.

Tu îl cunoști?

Viața lui este de neîntrecut.

Bunătatea sa este fără limită
 Mila sa este veșnică. Dragostea lui nu se schimbă.
 Cuvântul său este îndeajuns.
 Harul lui este suficient.
 Domnia sa e dreaptă și jugul său este ușor.
 Povara sa nu este grea.
 Aș vrea să ți-1 pot descrie,
 dar e de nedescris, greu de înțeles.
 Invincibil. Irezistibil. Nu ti-l poți scoate din minte.
 Nu îl poți pierde.
 Nu poți să-l depășești și nu poți trăi fără el.
 Fariseii nu l-au suferit, dar au aflat că nu-l pot opri. Pilat nu a găsit
 nicio vină în el.
 Irod nu l-a putut ucide.
 Moartea nu l-a putut birui
 și mormântul nu l-a putut ține.
Acesta este regele meu. Da, regele meu!
El să fie și regele nostru în veci de veci. Amin.

Pr. *Tatăl nostru..., Bucură-te, Marie..., Slavă Tatălui...*

CÂNTEC DE FINAL: *Doamne Isuse, ești viața mea*
Sau
Te așteptăm, Isuse

